

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: I Jesu Himmel-søde Navn

Citation: Kingo, Thomas: "I Jesu Himmel-søde Navn", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 3*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen, Munksgaard, 1939-74., s. 253. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo03val-shoot-workid82955.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 3

**Dend XIX. Sang
er
Reyse-Andagt
eller
En Sang for et Menniske
som er paa sin retfærdige Reyse,
Under dend Melodie:
Jeg beder dig min HErr' og GUd,
Lad op din Miskunds Øre etc.**

Kand og siungis under efterfølgende Melodie.

254

1.

I Jesu Himmel-søde Navn
Min Reyse jeg begynder,
Fra min saa kiære Hiemmestavn,
Hvor til min Tarv mig skynder,
Jeg signer Hustrø, Huns og Hiem,
Og dermed Afskeed tager,
GUd selv skal være hen og frem
Min Fader og Ledsager.

2.

Jeg fik min Vandre-stav i Haand
Da næp et Aar jeg tallte,
Saa snart jeg kom af Svøbe-baand,
Mand slap mig løs og kaldte,

*
– 255

Ja lokked mig med kierlig Smil,
Saa jeg sloe løs at gange,
Tre Triin vaar mere end en Miil,
Thi jeg vaar spæ og bange.

3.

Min Barne-kiep jeg siden reed
Og prøved Glutte-dyster,
Jeg loe ad Verdens Herlighed,
Men elsked Barne-lyster,
Dend Vey som laa til Skoole-gang
Besværlig vaar at træde,
Hand faldt mig stundum meget lang,
Og korted mig min Glæde.

4.

Min Ungdom lod mig Porten op
Til Verdens mange Veye;
En viiste mig til ærens Top,
Til Lyst mon andre skeye*
Paa ærens Vey Arbeyde stood
Med møysom Sved i Pande,
Men sminked Lyst med skiden Food
Vred om til mørke Lande.

5.

Dend rette Vey hâr GUD mig kiendt
Fra Ungdom op at løbe,
Endog jeg heller hafde rendt
For Lysters lekre svøbe,

* - 256

Og om jeg end af Veyen vred,
Til Lysters Afkrogs Telte,
Saa hialp min GUD, om Foden gleeed,
Jeg dog ey gandske velte.

6.

Dend GUD, som hâr ledsaget mig,
Jeg ævig Tak tilskriver,
Hand paa min Reyse visselig
Min Følge-støtte bliver,
At jeg om Dagen kiende maa
Hans Sky og Skyggis Glæde,
Hans Lius og Ild om Natten staa

Mit Reyse-telt at klæde.

7.

Jo flere Aar jeg faar paa Bag,
Jo fleer bekymrings Bylter,
Jo mere voxer Dag fra Dag
Min Sorrigs Tall og Tylter:
Tiit giennem Morgenrødens Dør
Dend gyldne Sool fremtræder,
Naar jeg staar op og færdig gjør
Mit Reyse-tøy og Klæder.

8.

Udi min Vogn jeg aldrig mig
Saa snart til Sæde mager,
Jeg mindis jo hvor hastelig
At Tidens Vogn henjager,
Og hvert Minut i Tiden er
En liden Drive-svøbe,
257 Ved hvilcket jeg i ald min Fær
Mit Maal skal snart udløbe.

9.

Om Solen da mig unde vil
Sit blide Skin og Øye,
Og giver Vey og Væirlig til
Mit Øye-meed at føye,
Jeg takker GUD: Dog bliver ey
Saa tryg, at jeg vil vente
At Lykkens Sool, paa Verdens Vey,
Vil jo til Nedgang skrente.

10.

Om Regn og Torden, Storm og Snee
Med hast vil paa mig sette,
Saa næp jeg tør med Øye see
Ud af min Reyse-hætte,

Da tænker jeg, at Verdens Nød
En Synde-sky mon være,
Hvor Soolen JEsus giennembrød,
Hans Navn skee ævig Ære!

11.

Jeg seer saa tiit en Vandringsmand
Paa Veyen mig at møde,
Hvis Kiep er ald hans Stads og Stand,
Som hand sig til kand støde;
En anden bær, med bange Kor,
Sin svage Krop paa Krykke,
Og nogle gaar og græder for
Sin vildsom Vey og Lykke.
258

12.

En faderløs og nøgen Hob,
Som ingensted hår hiemme,
Mig kommer for med Suk og Raab,
At GUd dem ey vil glemme;
Der læsser een sin Vogn saa fuld
Af Sorg, som hand kand age;
En anden tier med sin Buld
Og vil sig ey beklage!

13.

Jeg seer og andre prægtelig
I Lykkens Vogn at kiøre,
Ved Ærens Tøyel holde sig
I Standen som de føre:
Dog merker jeg, at Vognen skiær
Dybt i for store Helte
Paa Lykkens Bane, hvor der er
En farlig Vey at velte.

14.

Saa holder hver sin Reyse-fær,
Som Himlen det behager,
Vel dend, som takker GUd i sær
For det hand til ham mager!
Naar Døden hår fira Vognen spendt
I Gravens Orme-stræde,
Da skal det ikke blive kiendt,
Hvo høyst hår sidt i Sæde.
259

15.

Saa tænker jeg mig om og om,
Mens jeg min Reyse driver,
Og til min Siæls andægtig Dom
Jeg disse Ting opskriver,
Slet intet jeg paa Veyen seer,
Som kand mig jo betiene,
At kiende GUd jo meer og meer,
Og mig fra Verden vænne.

16.

O søde JEsu, Livsens Vey,
Slip mig ey af dit Øye,
Men lad dit Kors og Kontrafey
Paa rætte Vey mig bøye,
Paa Korsens Vey at jeg ey skal
Dit søde Aag henkaste,
Og hen til Lysters Døde-dall
Blant syndig Sælskab haste.

17.

Vær med mig, hvor jeg vandrer hen,
Med dine Engle-skare,
At jeg maa komme glad igien
Til Huus og Hiem at vare,
Giv Naade, Lykke, Salighed
Til det jeg skal forrette,
Min Uvens Raad, min Haders Meed
Du selv tilbagesette.
260

18.

Naar da min Siælis Reyse-vogn,
Mit Legem, Aflægs bliver,
Og i de Dødis Orme-sogn
Mand mig et Beenhuus giver,
Lad da min Siæl, O JEsu, foort
Opvandre til dit Sæde,
Indtil min Krop fra Dødsens Poort
Skal reyse op til Glæde.